

Opinia Komitetu Regionów w sprawie: „Zastosowanie podejścia globalnego do migracji do południowych granic morskich Unii Europejskiej oraz do regionów sąsiadujących z Unią Europejską na wschodzie i południowym wschodzie”

(2007/C 305/09)

KOMITET REGIONÓW

- Uważa, że europejska polityka migracyjna oraz zarządzanie granicami zewnętrznymi Unii Europejskiej leżą odpowiednio w zakresie kompetencji Unii Europejskiej i poszczególnych państw członkowskich, które jednak współpracują ze sobą na zasadzie solidarności, wzajemnego zaufania oraz przy pełnym poszanowaniu praw człowieka i europejskiej polityki migracyjnej.
- Jest zdania, że w kwestii polityki migracyjnej na pierwszej linii frontu znajdują się władze lokalne i regionalne bądź to ze względu na problemy, jakie niesie ze sobą nielegalna migracja (przyjmowanie przybyszów i związane z tym zarządzanie, kwestie nielegalnego zatrudnienia, przestępczości oraz bezpieczeństwa w miastach), bądź to z uwagi na usługi, jakie władze lokalne zobowiązane są zapewnić mieszkańcom (schronienie, opieka zdrowotna, edukacja itp.).
- Zaleca niezwłoczne działania na rzecz harmonizacji prawa, aby położyć kres handlowi ludźmi i organizacjom przestępczym zajmującym się tym procederem.
- Przypomina, że władze lokalne i regionalne mają do odegrania istotną rolę, jeśli chodzi o promowanie współpracy i programów typu „miasta partnerskie”. Ponadto władze lokalne i regionalne wnoszą we współpracę zdecentralizowaną swą wiedzę i doświadczenie. Należy systematycznie uwzględniać te aspekty przy opracowywaniu europejskiej polityki imigracyjnej.
- Wzywa Komisję, aby zachęcała i przyczyniała się do odnajdowania praktycznych rozwiązań dla lepszego zarządzania południowymi zewnętrznymi granicami morskimi oraz do lepszego radzenia sobie Wspólnoty, państw członkowskich oraz władz lokalnych i regionalnych z takimi krytycznymi sytuacjami jak masowy napływ nielegalnych imigrantów.
- Jednocześnie zachęca podmioty lokalne i regionalne do korzystania — na potrzeby określonych projektów — z dostępnych funduszy oraz podkreśla, że środki z tych funduszy powinny być udostępnione bez opóźnień.
- Zaleca ściślejsze włączenie władz lokalnych i regionalnych i ich stowarzyszeń krajowych, szczególnie w państwach kandydujących, ale również w krajach partnerskich, do takich działań UE jak szkolenie i programy partnerskie dla funkcjonariuszy organów ścigania, do współpracy z Fronteksem, do działań w dziedzinie opieki społecznej i szkolenia urzędników zajmujących się sprawami pracy, rehabilitacji ofiar handlu ludźmi, zbierania danych i monitorowania przepływów migracyjnych.

Dokumenty źródłowe:

Podejście globalne do migracji w rok później: ku kompleksowej europejskiej polityce migracyjnej

COM(2006) 735 wersja ostateczna

Doskonalenie zarządzania południowymi granicami morskimi Unii Europejskiej

COM(2006) 733 wersja ostateczna

Zastosowanie podejścia globalnego do migracji do regionów sąsiadujących z Unią Europejską na wschodzie i południowym wschodzie

COM(2007) 247 wersja ostateczna

Sprawozdawca: Ian MICALLEF (MT/EPP), radny gminy Gżira

Zalecenia polityczne

KOMITET REGIONÓW

Zalecenia ogólne

1. Uważa, że europejska polityka migracyjna oraz zarządzanie granicami zewnętrznymi Unii Europejskiej leżą odpowiednio w zakresie kompetencji Unii Europejskiej i poszczególnych państw członkowskich, które jednak współpracują ze sobą na zasadzie solidarności, wzajemnego zaufania oraz przy pełnym poszanowaniu praw człowieka i europejskiej polityki migracyjnej.

2. Popiera wysiłki Unii Europejskiej, która od 1999 r. podjęła szereg inicjatyw zmierzających ku kompleksowej europejskiej polityce migracyjnej, i zachęca Komisję Europejską do dalszych działań na rzecz ściślejszej współpracy i koordynacji pomiędzy UE a krajami trzecimi, a także przyjmuje ze szczególnym zadowoleniem potwierdzenie wspólnego celu tej polityki zawarte w konkluzjach szczytu Rady Europejskiej z 21-22 czerwca 2007 r.

3. Jest zdania, że w kwestii polityki migracyjnej na pierwszej linii frontu znajdują się władze lokalne i regionalne bądź to ze względu na problemy, jakie niesie ze sobą nielegalna migracja (przyjmowanie przybyszów i związane z tym zarządzanie, kwestie nielegalnego zatrudnienia, przestępczości oraz bezpieczeństwa w miastach), bądź to z uwagi na usługi, jakie władze lokalne zobowiązane są zapewnić mieszkańcom (schronienie, opieka zdrowotna, edukacja itp.).

4. Podkreśla ważną rolę, jaką pełnią władze lokalne i regionalne, zarówno dzięki ich doświadczeniom zdobytym dzięki stosunkom z krajami pochodzenia, jak i ze względu na opracowywane przez nie własne środki na rzecz integracji imigrantów, w szczególności w zakresie służby zdrowia, mieszkalnictwa, edukacji i zatrudnienia.

5. Zachęca Komisję, by we współpracy z władzami krajowymi, lokalnymi i regionalnymi prowadziła kampanie informacyjne na temat polityki legalnej migracji oraz jej korzystnego wpływu, w celu rozproszenia obaw społeczeństwa i zwiększenia świadomości na ten temat. Jednocześnie wzywa Komisję do wspierania kampanii w krajach pochodzenia, mających na celu informowanie ich mieszkańców o możliwościach legalnej

migracji oraz uświadamianie im niebezpieczeństw związanych z nielegalną migracją.

6. Wzywa Komisję Europejską, by zaproponowała mechanizmy gwarantujące, iż przyszłe procedury regulowania statusu imigrantów nielegalnych zostaną skoordynowane i będą stanowić część wspólnego systemu imigracyjnego i azylowego. Dlatego z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji, aby w 2007 r. przedstawić badania na temat istniejących praktyk w zakresie regulowania statusu imigrantów oraz ich efektów dla państw członkowskich i władz lokalnych i regionalnych.

7. Popiera propozycję Komisji przewidującą, że w przypadku gdy państwa członkowskie w danym regionie znajdują się w krytycznej sytuacji, związanej na przykład z masowym napływem migrantów, należy zwiększyć możliwości operacyjne sieci patroli przybrzeżnych.

8. Z zadowoleniem przyjmuje decyzję Parlamentu Europejskiego o znacznym zwiększeniu budżetu Frontexu oraz o zatwierdzeniu środków przeznaczonych dla zespołów szybkiej interwencji na granicy. Zaleca, by działalność zespołów szybkiej interwencji na granicy obejmowała koordynowanie działań państw członkowskich oraz innych zainteresowanych stron, w tym także łączność z proponowanymi regionalnymi ośrodkami dowodzenia na południowych granicach morskich⁽¹⁾ i z tymi samorządami regionalnymi, które w znacznej mierze dotyka napływ migrantów.

9. Popiera propozycję utworzenia rezerwy ekspertów ze służb administracji państw członkowskich, którzy mogliby zostać szybko oddelegowani do miejsc interwencji w innych państwach członkowskich, mających nadwerżone możliwości operacyjne, w celu udzielenia pomocy przy niezwłocznej wstępnej ocenie na miejscu przybycia imigrantów, przy identyfikacji osób, które mogą zostać odesłane do swoich państw pochodzenia lub państw tranzytowych, a następnie przy sprawnym rozpatrywaniu indywidualnych przypadków, w tym przy ocenie stanu zdrowia imigrantów i uchodźców oraz związanej z tym sytuacji epidemiologicznej, jak również przy podejmowaniu właściwych kroków w odniesieniu do osób niepełnoletnich bez opiekunów oraz innych grup wymagających szczególnego traktowania.

⁽¹⁾ COM(2006) 733, pkt 23.

10. Zaleca, aby rezerwa ekspertów ze służb administracji państw członkowskich znajdowała się możliwie najbliżej potrzebujących wsparcia władz lokalnych i regionalnych, z udziałem — w razie potrzeby — przedstawicieli samorządów lokalnych i regionalnych z dotkniętych obszarów lub krajowych czy regionalnych stowarzyszeń władz lokalnych. Samorzady lokalne i regionalne powinny mieć możliwość zwrócenia się o interwencję tych ekspertów na ich terenie, gdyż przybycie nielegalnych imigrantów do państwa członkowskiego ma natychmiastowy wpływ na lokalną społeczność czy dany region.

11. Zgadza się z propozycją Rady ds. wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, aby porozumienia o partnerstwie w zakresie migracji i rozwoju zobowiązywały partnerów do uznania zasad demokracji i państwa prawa oraz do przestrzegania praw człowieka.

12. Zaleca niezwłoczne działania na rzecz harmonizacji prawa, aby położyć kres handlowi ludźmi i organizacjom przestępczym zajmującym się tym procederem.

13. Przychyła się do apelu Komisji do państw członkowskich, aby zwiększyły swoje wysiłki na rzecz zapewnienia sprawnej realizacji uzgodnionych już środków i uzupełnienia działań UE krajowymi inicjatywami.

14. Podkreśla, że należy traktować władze lokalne i regionalne jako zainteresowane podmioty i włączać je we wszelkie inicjatywy dialogu, w tym z krajami pochodzenia i z krajami tranzytowymi, zwłaszcza za pośrednictwem Komitetu Regionów.

15. Podkreśla znaczenie takich konferencji jak konferencja „Miasta, które integrują: polityka europejska, praktyki lokalne”, zorganizowanej w 2006 r. w celu wymiany najlepszych praktyk i zacieśnienia współpracy pomiędzy regionami. KR pragnie aktywnie włączyć się w przyszłe przedsięwzięcia tego typu. Zaleca też UE wykorzystanie potencjału regionów tworzących zewnętrzne granice morskie jako platformy budowania wzajemnie korzystnych relacji z krajami trzecimi.

16. Przypomina, że władze lokalne i regionalne mają do odegrania istotną rolę, jeśli chodzi o promowanie współpracy i programów typu „miasta partnerskie”. Ponadto władze lokalne i regionalne wnoszą we współpracę zdecentralizowaną swą wiedzę i doświadczenie, zdobyte poprzez świadczenie usług publicznych w zakresie ochrony zdrowia i edukacji, usług komunalnych, poprzez gospodarczy rozwój terytorialny, wsparcie instytucjonalne dla zarządzania lokalnego oraz poprzez znajomość mechanizmów demokracji lokalnej i regionalnej i funkcjonowania instytucji demokratycznych. Należy systematycznie uwzględniać te aspekty przy opracowywaniu europejskiej polityki imigracyjnej.

17. Wzywa Komisję, aby zachęcała i przyczyniała się do odnajdowania praktycznych rozwiązań dla lepszego zarządzania południowymi zewnętrznymi granicami morskimi oraz do lepszego radzenia sobie Wspólnoty, państw członkowskich oraz władz lokalnych i regionalnych z takimi krytycznymi sytuacjami jak masowy napływ nielegalnych imigrantów.

18. Podkreśla swoje jednomyślne wezwanie z lutego 2007 r. (CdR 258/2006) ⁽²⁾ do utworzenia agencji odpowiedzialnej konkretnie za kwestię nielegalnej imigracji i zwracania się o azyl przez obywateli krajów trzecich; agencja ta powinna znaleźć się na Malcie.

19. Apeluje, by zwrócić szczególną uwagę na regiony UE położone nad Morzem Śródziemnym i Oceanem Atlantyckim, które muszą radzić sobie ze znaczącą liczbą imigrantów i brakiem środków pozwalających na przyjęcie tych imigrantów w sposób odpowiadający godności ludzkiej. Aby zapobiec dalszym tragicznym wypadkom nielegalnych imigrantów, z których wielu ginie przy próbach dotarcia do wybrzeży UE, oraz skutkom tej imigracji dla bezpieczeństwa i spójności całej UE, konieczne są błyskawiczne i zdecydowane działania na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i unijnym. Z tego powodu KR podkreśla pilną konieczność opracowania strategii krótkoterminowej, aby skutecznie stawić czoła problemom wynikającym z napływu nielegalnych imigrantów, i usilnie wzywa do utworzenia specjalnego instrumentu finansowego przeznaczonego dla regionów o największej liczbie imigrantów oraz obszarów tranzytowych o znacznym przepływie nielegalnych migrantów.

20. Podkreśla potrzebę, aby państwa członkowskie w sposób praktyczny zmanifestowały swoją solidarność, podejmując konkretne środki na rzecz złagodzenia presji wywieranej na przygraniczne państwa i regiony przez ciągłe masowe fale napływu migrantów; odbyłoby się to poprzez pozwolenie na przemieszczanie się i przyjęcie takich migrantów na ich terytorium do momentu, do którego nie zostanie podjęta ostateczna decyzja dotycząca ich statusu.

21. Jednocześnie zachęca podmioty lokalne i regionalne do korzystania — na potrzeby określonych projektów — z dostępnych funduszy, a mianowicie z Funduszu Granic Zewnętrznych, Funduszu na rzecz Powrotu Imigrantów, Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców oraz Funduszu na rzecz Integracji. Podkreśla, że środki z tych funduszy powinny być udostępnione bez opóźnień. Komitet z niepokojem zauważa, że fundusze te miały zostać uruchomione już w styczniu 2007 r., a Fundusz na rzecz Powrotu Imigrantów zostanie udostępniony najwcześniej w 2008 r.

22. Wzywa państwa członkowskie, by przestrzegając zasady pomocniczości, włączały władze lokalne i regionalne w opracowywanie swoich polityk migracyjnych oraz krajowych planów migracji i zatrudnienia, które obejmowałyby także dopuszczalne limity pracowników cudzoziemskich. Ponadto uważa, że wymiar lokalny i regionalny powinien być zaangażowany w tworzenie analiz, statystyk i sprawozdań, na których oparta będzie europejska polityka imigracyjna.

W odniesieniu do kontaktów z Afryką

23. Popiera podejście polegające na zintensyfikowaniu dialogu i współpracy z Afryką w zakresie migracji, co obejmuje wiele zagadnień związanych z migracją, począwszy od imigracji legalnej i nielegalnej, aż po poprawę ochrony uchodźców i lepsze wykorzystanie powiązań między polityką migracyjną a polityką w dziedzinie rozwoju.

⁽²⁾ Opinia Komitetu Regionów w sprawie przyszłej polityki morskiej Unii Europejskiej, przyjęta jednomyślnie na 68. sesji plenarnej w dn. 13-14 lutego 2007 r. (posiedzenie z 13 lutego 2007 r.).

24. Przypomina, że w odniesieniu do krajów Afryki Północnej podejmowane będą dalsze działania promujące i rozwijające porozumienia dwustronne na poziomie regionalnym w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) oraz planu działania na rzecz szerszego sąsiedztwa między regionami peryferyjnymi a krajami sąsiadującymi Afryki Subsaharyjskiej, obejmujących kwestie dotyczące migracji. Należałoby również kontynuować prace w kontekście Euromedu, a także dalej rozszerzać dwustronną współpracę z partnerami z rejonu Morza Śródziemnego, włączając w to władze lokalne i regionalne.

25. W ramach tej współpracy dwustronnej kwestią podstawową byłoby wykorzystanie doświadczeń niektórych regionów, takich jak regiony peryferyjne, które ze względu na swoje szczególne położenie geograficzne oraz swoje sprawdzone doświadczenia oferują UE unikalną platformę współpracy z krajami sąsiadującymi.

26. Popiera współpracę UE z Afryką opartą na strategii UE na rzecz Afryki, której głównym celem jest osiągnięcie milenijnych celów rozwoju na rzecz propagowania zrównoważonego rozwoju, bezpieczeństwa i dobrego sprawowania rządów w Afryce poprzez pielęgnowanie dialogu z krajami AKP na podstawie programu działań przewidzianego w art. 13 umowy z Kotonu.

27. Przypomina, że 13 art. umowy z Kotonu stanowi: „Na wniosek państwa członkowskiego i bez żadnych dodatkowych formalności każde z państw AKP akceptuje powrót i ponownie przyjmuje swoich obywateli przebywających nielegalnie na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Państwa (...) AKP dostarczają swoim obywatelom dokumenty tożsamości właściwe do tego celu”.

28. Podkreśla, że UE powinna działać na rzecz egzekwowania tego artykułu i znacznie bardziej zabiegać o to, by kraje pochodzenia z powrotem przyjmowały tych imigrantów, którzy nie spełniają warunków azylowych, a którzy mimo to zdecydowali się na nielegalne przekroczenie granic UE.

29. Odnotowuje propozycję utworzenia platform współpracy w zakresie migracji i rozwoju, łączących wysiłki państw afrykańskich, państw członkowskich UE oraz organizacji międzynarodowych na rzecz skutecznego zarządzania migracją w interesie wszystkich stron. Jest zdania, że zarówno w owe platformy współpracy, jak i w dialog z krajami AKP zaangażować należy władze lokalne i regionalne, zwłaszcza te bezpośrednio zainteresowane, między innymi poprzez ich stowarzyszenia krajowe i regionalne, gdyż leżałoby to w interesie wszystkich stron.

30. Popiera inicjatywę Komisji, aby w regionach Afryki o wysokiej stopie emigracji promować inwestycje w branżę wymagającą znacznej siły roboczej i zachęcać państwa członkowskie do udziału w tej inicjatywie. Nie należy przy tym zapominać, że wspieranie tych inwestycji jest niemożliwe bez odpowiedniego udziału prywatnych przedsiębiorstw. W tym celu należy stworzyć instrumenty ułatwiające dokonywanie tych inwestycji.

31. Popiera propozycję Komisji, aby stworzyć charakterystyki ruchów migracyjnych dla każdego zainteresowanego kraju rozwijającego się, oraz aby stworzyć składające się z ekspertów z państw członkowskich zespoły wspierające ds. migracji, które

mogłyby służyć konieczną pomocą tym państwom afrykańskim, które by o taką pomoc poprosiły. Komitet popiera też inicjatywę Komisji podejmowane z myślą o stworzeniu panafrkańskiej sieci „obserwatoriów” migracyjnych lub instytutów badań nad migracją. Zwraca jednak uwagę, że władze lokalne i regionalne powinny dysponować niezbędną wiedzą fachową, a ponadto podkreśla, że eksperci z regionów i miast z pewnością mogą wnieść w te zespoły znaczny wkład.

32. Podkreśla, że samorządy lokalne i regionalne mogą dopomóc w zbieraniu informacji prezentowanych w portalu migracyjnym, europejskim portalu mobilności zawodowej, sieci EURES oraz w portalu poświęconym mobilności europejskich naukowców, które — jak stwierdzono powyżej — dostarczałyby krajom afrykańskim informacji na temat legalnych możliwości pracy w Europie, w tym poprzez konkretne kampanie informacyjne i ułatwianie zarządzania przemieszczaniem się pracowników sezonowych, wymianą studentów i naukowców oraz innymi legalnymi formami przemieszczania się osób.

W odniesieniu do zwalczania nielegalnej imigracji oraz zintensyfikowania działań na rzecz integracji

33. Popiera propozycję dotyczącą nowego prawodawstwa mającego na celu karanie osób zatrudniających nielegalnych imigrantów oraz podjęcie inicjatyw pozwalających Europolowi ze szczególną uwagą traktować zwalczanie przypadków ułatwiania nielegalnej imigracji i handlu ludźmi.

34. Akcentuje potrzebę starań na rzecz podjęcia wszystkich koniecznych środków, aby położyć kres handlowi ludźmi i działalności osób lub organizacji przestępczych zajmujących się tym procederem, a także aby zwalczać szarą strefę, która jest przyczyną tych zjawisk.

35. Z aprobatą śledzi rosnące starania Komisji na rzecz środków w zakresie integracji. W tym kontekście opracowane zostaną instrumenty umożliwiające szerszy udział różnych zainteresowanych stron, w tym samych migrantów, co przyczyni się do propagowania skutecznej strategii integracji. KR uważa, że należy traktować władze lokalne i regionalne jako zainteresowane podmioty i włączać je we wszelkie inicjatywy dialogu.

36. Stwierdza, że instrumenty te będą obejmowały: a) ustanowienie platformy integracji, w ramach której partnerzy będą mogli prowadzić regularną wymianę poglądów; b) konsolidację roli władz lokalnych; c) stworzenie witryny internetowej poświęconej zagadnieniu integracji i nowych edycji podręcznika integracji oraz rocznego sprawozdania na temat migracji i integracji.

W odniesieniu do Frontexu

37. Zaleca zastosowanie przepisu art. 7 rozporządzenia Rady (WE) 2007/2004 ustanawiającego agencję Frontex, jako że ustanawia on istotny środek działań wynikających z solidarności między państwami członkowskimi, polegający na dobrowolnym utworzeniu zarządzanej przez agencję wspólnej bazy wyposażenia technicznego państw członkowskich, które to wyposażenie byłoby do dyspozycji innych państw członkowskich na ich prośbę, stosownie do analiz potrzeb i ryzyka dokonywanych przez Frontex.

38. Stwierdza, że aby agencja Frontex mogła przygotowywać szczegółowe i ogólne analizy ryzyka w celu zapobiegania sytuacjom kryzysowym i zarządzania nimi w przypadku ich wystąpienia, będzie potrzebować dostępu do informacji gromadzonych przez oficerów łącznikowych ds. imigracji w poszczególnych państwach członkowskich.

39. Popiera wniosek Komisji o zmianę rozporządzenia (WE) 377/2004 w sprawie utworzenia sieci oficerów łącznikowych ds. imigracji, by zapewnić agencji Frontex dostęp do informacji oraz umożliwić jej uczestniczenie w spotkaniach organizowanych w ramach tejże sieci. Należy wspierać dostęp do informacji, ponieważ stanowią one przydatny materiał.

40. Przypomina o zapewnieniach Komisji, że przez cały okres spokojnych wód, zwłaszcza od połowy wiosny do początku jesieni, Frontex będzie patrolował granice morskie — szczególnie wokół Wysp Kanaryjskich i na Morzu Śródziemnym, aby zapobiec dalszemu napływowi imigrantów do państw członkowskich UE.

41. Apeluje do Komisji, aby zachęcała państwa Afryki Północnej do współpracy na rzecz zapobiegania handlowi ludźmi w rejonie śródziemnomorskim Europy. Jednak najlepszym długofalowym rozwiązaniem jest wdrażanie polityki na rzecz rozwoju w krajach pochodzenia.

W odniesieniu do regionów sąsiadujących z Unią Europejską na wschodzie i południowym wschodzie

42. Zauważa, że głównym celem stosowania podejścia globalnego do regionów sąsiadujących z Unią Europejską na wschodzie i południowym wschodzie jest utrzymanie spójności polityki, uzupełnienie trwającego dialogu i inicjatyw dotyczących współpracy w dziedzinie migracji i powiązanych obszarów, które już mają miejsce w ogólnym kontekście polityki stosunków zewnętrznych UE.

43. Popiera zdanie Komisji, że dialog z władzami krajów kandydujących i partnerskich obejmowałby zagadnienie, w jaki sposób wpływ migracji na rozwój może przyczynić się do wzmocnienia stabilności i zwiększenia wzrostu w danym regionie, w tym również promowania strategii ochrony przed

drenażem mózgow polegających między innymi na inwestowaniu w szkolenia i rozwijanie potencjału w celu poprawy warunków pracy i zwiększenia możliwości zatrudnienia.

44. Proponuje ściślejszą współpracę z Kongresem Władz Lokalnych i Regionalnych Rady Europy w odniesieniu do krajów, które są członkami Rady, tak aby zwiększyć możliwości traktowania nielegalnych migrantów przez państwa partnerskie zgodnie ze standardami międzynarodowymi i potrzebami ofiar handlu ludźmi oraz innych osób w szczególnie trudnej sytuacji.

45. Zaleca ściślejsze włączenie władz lokalnych i regionalnych i ich stowarzyszeń krajowych, szczególnie w państwach kandydujących, ale również w krajach partnerskich, do takich działań UE jak szkolenie i programy partnerskie dla funkcjonariuszy organów ścigania, do współpracy z Fronteksem, do działań w dziedzinie opieki społecznej i szkolenia urzędników zajmujących się sprawami pracy, rehabilitacji ofiar handlu ludźmi, zbierania danych i monitorowania przepływów migracyjnych.

46. Z zadowoleniem przyjmuje propozycję, aby przyznać Fronteksowi istotniejszą rolę, która obejmowałaby rozwijanie współpracy z Rosją, Ukrainą, Mołdawią, Gruzją, Bałkanami Zachodnimi i krajami azjatyckimi, lecz podkreśla, że agencja powinna najpierw wzmocnić swoje obecne działania i analizę ryzyka, gdyż rozpoczęła je późno w ciągu roku i zawiesiła w okresie letnim, gdy w południowych częściach Europy występuje szczególnie duży napływ nielegalnych imigrantów.

47. Popiera propozycję pogłębienia wszechstronnego dialogu z Rosją we wszystkich sprawach związanych z migracją, w tym w sprawie azylu, ochrony uchodźców wewnętrznych zgodnie ze standardami międzynarodowymi, walki z nielegalną imigracją i handlem ludźmi, migracji za pracą i wszystkich istotnych aspektów społecznych migracji.

48. Przypomina, że państwa, które wątpiły w skuteczność takich wspólnych działań, chętniej przyznają środki Fronteksowi, nie tylko kierowane chęcią dzielenia obciążeń, ale również we własnym interesie, gdyż nielegalna imigracja jest problemem ogólnoeuropejskim, a nie jedynie dotyczącym krajów przylegających do Morza Śródziemnego.

Bruksela, 11 listopada 2007 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Michel DELEBARRE